

เขาวงกตแห่งใจ

กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น เจียงหน

เนื้อหาในนิยายเรื่องนี้เป็นลิขสิทธิ์ของผู้เขียนแต่เพียงผู้เดียว

สงวนลิขสิทธิ์ © 2564

~*~

พิสูจน์อักษร : กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

ออกแบบปก : กระรอกน้อย's mom

รูปเล่มอีบุ๊ก : กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

อีเมล : d_a_emon@yahoo.com

บทที่ 1

ตอง เพิ่งเข้าเรียนที่โรงเรียนแห่งนี้ในปีแรกในชั้น ม.1 เขาเป็นเพื่อนกับ รุ่ง ไบรท์ และอาม กลุ่มของเขาเป็นกลุ่มสี่คน แต่ตอง เป็นคนที่พูดน้อยที่สุด และดูจะเข้ากับคนอื่น ๆ ในห้องได้ยากที่สุด

ตองมักจะใช้เวลาชุกอยู่กับเพื่อนในกลุ่ม แม้เวลาเปิดเรียนจะผ่านล่วงเลยมาเป็นเทอมที่สองแล้วแต่ตองก็ยังมีอาจเข้ากับเพื่อนในห้องทุกคนได้ดีนัก เด็กหนุ่มไม่ได้อยากไปสนทนากับคนอื่น เขาไม่สนใจ--ไม่ได้อยากรับรู้ความเป็นไปของใคร

ในห้อง มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งชื่อ คิตตี้

คิตตี้ตัวสูงกว่าตองนิดหน่อย ตัวขาว ๆ หน้าตาน่ารัก และเป็นคนร่าเริง

ตองไม่ชอบเพื่อนคนนี้... รู้สึกว่าพูดมากและชอบเข้ามายุ่งกับคนในกลุ่มโดยเฉพาะรุ่ง

แต่นั้นยังไม่ใช่เหตุผลหลัก เมื่อเวลาเขาหันไปมองหลังห้องก็ต้องเห็นคิตตี้มองมาทุกที

‘มองห่าอะไรวะ’

คิดอย่างหงุดหงิดและไม่เข้าใจทุกครั้ง เขาไม่ชอบสายตาของคิตตี้ที่มองเขานิ่ง ๆ...

ตองเดินกลับบ้าน ครุ่นคิดว่าความซวยที่สุดของเขาก็ตอนที่ครูประจำชั้นให้เลือกเวรประจำวัน เขาดันเลือกมั่ว ๆ กา ๆ ไก่ ๆ ไปได้อยู่วันเดียวกับกลุ่มของคิตตี้ รู้สึกแยะชะมัดยาดในตอนที่ไอ้จู้ง ไอ้เบรท์ ไอ้อาม มันได้อยู่เวรวันเดียวกันหมดทั้งสามคน

ตองสนิทกับจู้งและเบรท์มากหน่อย ส่วนอามนั้นไม่ค่อยเท่าไร นั่นคงเป็นเพราะเขารู้จักจู้งและเบรท์ก่อน ส่วนอามก็เพิ่งมารู้จักทีหลังจากสองคนนั้น

ตองก็มีชีวิตที่ปกติดี เขาไม่ค่อยพูดอะไรมากนัก เลือกที่จะฟังซะมากกว่า

จุดอ่อนของตองคือเขาแทบไม่สามารถเข้ากับเพื่อนกลุ่มอื่นได้ อาจเพราะอุปนิสัยหรือความชอบอะไรก็ตามแต่

เอาง่าย ๆ

คิตตี้และกลุ่มของหมอนั้น ชอบไปดอลเกาหลีดีมาก ส่วนตัวเขา... No !

ม.3 ตองเห็นกลุ่มของคิตตี้ประกวดเต้นคัพเวอร์ บางทีมาซ้อมกันในห้องก็ทำให้เขาโคตรหมั่นไส้ เขาปรายตาไปมองคิตตี้ก็เห็นฝายนั้นมองมาและรีบหลบตา หรือเบือนไปทางอื่น ตองบังเกิดความคับข้องใจและไม่ชอบใจกับสิ่งนี้อามาก

เขาวงกตแห่งใจ | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

“รู้ง”

เด็กหนุ่มตัดสินใจเรียกเพื่อนซึ่งกำลังนั่งปั่นการบ้านวิชา
วิทยาศาสตร์ซึ่งลอกจากอาม

“ว่าไง”

รู้งไม่เงยหน้ามามองด้วยซ้ำ

“รู้ง พวกเราก็อยู่ ม.3 แล้วใช่ปะ”

เขาพูด

“เฮอสิ ถ้ามอะไรแปลก ๆ--”

มือของเพื่อนลอกงานยึก ๆ

“รู้ง กูไม่ชอบคิดดี๊เลยวะ รู้สึกมีอะไรแปลก ๆ--”

“อะไรแปลก ๆ นี่คืออะไร”

รู้งไม่เข้าใจ

“ได้คิดดี๊แม่ง... มันชอบมองหน้ากูยังงี้ก็ไม่รู้”

“มึงคิดมากไปปะตอง”

“ไม่”

รู้งเบะปาก เด็กหนุ่มสนใจแต่เพียงปั่นการบ้านต่อทำเอา
ตองหมดทางเลือกเขาจึงเดินไปหาไบริท์แทน ประมาณว่าจะหา
พวกจากเรื่องนี้

“ไบริท์”

เขาเรียก เสียงไม่เบานัก

เขาวงกตแห่งใจ | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

“เซี่ยตอง”

ไบรท์ทำตาโตรีบกวักมือหย็อย ๆ ให้เขาเดินไปหาที่โต๊ะ
ซึ่งเจ้าตัวกำลังดูอะไรในมือติดกับเพื่อนห้องอื่นซึ่งเข้ามานั่งกับมัน
ในห้องเรียนเมื่อไหร่ก็ไม่รู้

“เฮ้ยดูไปก่อนนะ”

ไอ้ไบรท์มันบอกกับเพื่อนผู้หญิง ...แต่ในสายตาดองไม่
คิดว่าเพื่อน อาจจะเป็นแฟนสาวของไบรท์ก็ได้

“ไบรท์เมื่อกี้ก็ไปถามรุ่นมาเรื่องคิดดี”

“อ้อไอ้พวกที่ดูตุ๊ด ๆ แต่ว ๆ ชอบเต็นเกาหลีนั่นนะหรอ”

“เดแม่” เขาหลุดปากออกมาพกลางตบป่าของไบรท์ขาด
“มึงพูดสะใจมากเว้ย”

“ฮ่า ๆ ๆ”

ไบรท์หัวเราะเสียงดัง ตองจึงพูดต่อไป

“ตุ๊ด ๆ แต่ว ๆ มึงก็ แอนตี้เกาหลีอะดิระวังโดนพวกแม่งก
ระที่บ ห้องเราน้ำเกาหลีเยอะอยู่”

“ก็แค่พวกผู้หญิงปะวะไอ้ตอง ส่วนผู้ชายมึงก็ดูดี มึงคิด
ว่าไอ้คิดดีมันแมนปะละ”

“...”

ตองตอบไม่ได้ เขาไม่กล้าด่วนสรุปในสิ่งที่ไม่รู้และ... มัน
ก็ไม่ใช่อะไรของเขา

เขาวงกตแห่งใจ | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

“ไอ้คิดดีมันชอบคบอยู่กับกลุ่มผู้หญิงพวกบ้าเกาหลีอะ”
ไบรท์เสนอความคิดเห็น “มึงก็ดูเอา”

“...”

เงียบอีกแล้วครับ เพราะไม่รู้จะพูดยังไงจริง ๆ

กลุ่มของพวกเขาสี่คน เอ่อ--หมายถึงเขาและไอ้ไบรท์เป็นส่วนมาก จะไม่สมาคมกับกลุ่มอื่นในห้องมากนักโดยเฉพาะพวกชอบดารา เพราะนั่นไม่ใช่เขา พวกเขาสองคนสนใจแค่เกมและเกม

ผู้ชายในห้องมีน้อยมากแค่เจ็ดคน มันยากมาก ในขณะที่ผู้ชายสี่คนก็จับกลุ่มกันตรงนี้ ส่วนอีกสามคนก็... นั่นแหละเข้ากับกลุ่มผู้หญิงได้ดีเป็นปีเป็นขลุ่ย

ตองไม่สมาคมกับเด็กหนุ่มสามคนที่เหลือ มันจะเป็นอย่างไรก็ช่างแม่ แต่เขาก็ยังคับข้องที่คิดดีมักชอบเข้ามายุ่งกับคนในกลุ่มของเขา

แม้กระทั่งตอนที่อยู่ในห้องเล่นบัตตี้ในวันปีใหม่...

“ไอ้ตองบัตตี้มึงคือใคร”

ไบรท์เอามือมาพาดบ่าถาม

“ไอ้ได้”

“อ้อ--แต่กูไซค์ไม่ดีสาด”

“ทำไมบัตตี้มึงคือใคร”

เขาวงกตแห่งใจ | กระจอกน้อยยี่สิบห้า

“ไอ้คิดดีนี่ง”

“...”

ไบรท์ทำหน้าที่แข็ง ตอมมองดูกล่องของขวัญในมือไบรท์ที่หมอนั้นขึ้นมาเพื่อมอบให้บิดี เขาก็พอเดาได้ว่านิสัยอย่างไบรท์คงไม่ได้ซื้อของดีเท่าไรมาให้คิดดีหรือ

ตอมมองไป ...อีกแล้ว !

คิดดีเดินเข้ามาขอเลาะกับรุ่งและอามที่ยืนคุยกันอยู่ เขามองไป... ไม่ได้คิดว่าคิดดีจะมาแต่--

“...”

“...”

“ไม่มีคำพูดมีแต่สายตา ตอมข้องเอามาก ๆ จนต้องกระซิบไบรท์ ซึ่งมันก็หันมามองตาม

“มันชอบเสือก ๆ เรื่องชาวบ้านปะวะ” เขาพูดขึ้น “แม่งชอบมองหน้ากูทำซาก”

“ใจเย็นสัตว์ตอม”

ไบรท์มันตบ่าของเขาขาด

ในที่สุดเด็กหนุ่มก็ทนไม่ไหวเดินผละจากไบรท์ไปยังกลุ่มคนสามคนนั้น เขาเดินเข้าไปแทรก ไม่ได้แก้งทำเป็นเรียกใคร แต่เดินเข้าไปแทรกงั้น ๆ เลย

“???”

เขาวงกตแห่งใจ | กระจอกน้อยยี่น้ำตาลหม่น

รุ่งหันมองเขาตาเขียว ๆ ส่วนอามเหลือบตามองตาม
ประสาคนสนิทน้อยหน่อย (กับเขา)

ดูเหมือนคิดดีคงจะรู้ว่าเขาคิดจะทำอะไรถึงรีบพูดตัดบท
กับรุ่ง “งั้นฉันไปก่อนนะบ๊ายบาย”

รุ่งโบกมือให้ตอบ ตอจจึงได้โอกาสเข้าไป “คิดดีเป็นบัดดี้
ของรุ่งหรือ”

“ทำไมถึงรุ่ง”

รุ่งหน้าเหวอ

“เดาอะ”

“อ้อ ไช้”

‘หึ ว่าแล้ว’ เขาคิด มีน่าละเลยมาอยู่่มาก ๆ...

“มึงก็อคติกับคิดดีไป”

รุ่งแนะ มองท่าพี่ของตอจออก

ตอจไม่จอยกับการเล่นบัดดี้เท่าไร เพราะเขาก็ใช่เข้ากับ
ไอ้คนชื้อเต้ได้ดี แต่มันก็ยังดีกว่าเป็นบัดดี้กับผู้หญิงมั่ง ไม่งั้นเขา
คงวางตัวลำบากกว่านี้

บทที่ 2

นี่ก็เป็นตัวอย่างย่อย ๆ ของความเข้ากันไม่ได้ของเขากับคิตตี้

เมื่อมาถึงฤดูกาลของการสอบ ต้องสอบตกซ้ำซ้อนในวิชาคณิต เขาารู้สึกอับอายขายหน้ามากตอนครูประกาศคะแนนแล้วมีคนกลุ่มนักเรียนหญิงที่ไม่ค่อยถูกกันหัวเราะเยาะ เขาหันไปมองยังโต๊ะของคิตตี้ก็เห็นฝายนั้นกำลังมองมาและหลบตาขาดไปต้องเกลียดพฤติกรรมนี้มาก ๆ เขาไม่ชอบที่คิตตี้มามองเขาด้วยแววตาแบบ... ยังไงก็ไม่รู้ เขาเป็นว่าเห็นแล้วไม่ชอบ ! เขาคิดหมางไปว่าคิตตี้ก็คงเยาะเย้ยเขาเหมือนคนพวกนั้นแน่ ๆ มันพาลให้หงุดหงิดไปตลอดคาบเรียน

ต้องมีความลำบากในการซ่อมวิชาคณิตที่ตก เขาไม่สามารถทำโจทย์เองได้เลยเพราะอ่อนวิชาคณิตมาก ๆ เลยได้แต่ต้องรอส่วนบุญจากไฉ่รุ่งและไฉ่อาม

ที่จริงเด็กหนุ่มโคตรไม่ชอบ ต้องทำตัวเหมือนเป็ดขอส่วนบุญแม่ ไฉ่สามสี่ตัวนั้นก็เชื่อว่าจะได้เต็มใจช่วยเหลือ เขาทำมาแค่ลอกโจทย์ในวันรุ่งขึ้น ส่วนการแสดงวิธีทำและคำตอบ ก็ต้องหน้าด้าน ๆ ขอแม่ส่งต่อไป

ตองนั่งหงุดหงิดอยู่หน้าห้องเรียนวิชาดนตรีสากล

วันนี้ครูไม่ว่างก็เลยเป็นคาบปล่อยฟรี สายตาสีดำมอง กระดาษเอสี่หน้าเป็นปึกที่ถูกเย็บเล่มเรียบร้อย... นั่นแหละงานซ่อมโต๊ะ เขามองไปข้างตัวเห็นรุ่งกำลังปั่นงานใหญ่ อามรอดตัวไป เพราะมันแกงก็เลยสอบผ่าน ขณะคิดอย่างหงุดหงิดว่าจะทันสมัย ภายในเย็นนี้ใหม่จู้ ๆ ก็มองเห็นคิตตี้เดินเข้ามาหารุ่ง

“...”

ต้องมองไปอย่างสังเกตและอยากรู้ หมอนั่นมันสนิทกับ รุ่งจริง ๆ นะเหมือน พยายามทำตัวมาสนิท มองจุดประสงค์ไม่ ออกว่าเพราะอะไร เขามองหาไอ้โบรท์ ว่าจะเรียกมาสูมหัวนินทา แต่มันก็หายตัวไปไหนไม่รู้ เวลาที่เขาต้องการตัวช่วย...

เขาฟังเรื่องที่คิตตี้คุยกับรุ่งไม่ถนัดนัก แต่เห็นยิ้มแย้ม แจ่มใสกันยกใหญ่ คิตตี้เดินจากไปพร้อมกับงานซ่อมของรุ่งในมือ

“เซี่ย” ต้องอุทาน คือแมงมาขอลอกจากไอ้รุ่งนี่เอง แล้ว ตัวเขาละจะทำยังไงวะเนี่ย

‘ลอก’ มันนานกว่าห้าสิบนาทีของคาบเรียนนี้แน่เนื่องจาก งานก็ไม่ใช่น้อย ๆ

ต้องงุ่นง่าน งานไม่เสร็จภายในวันนี้เขาต้องแย่งเพราะครู จะไม่รับส่ง โหดแท้ สั่งงานเมื่อวานให้ส่งวันนี้ แต่มันก็ต้องโทษตัวเองด้วยที่สอบตก

ที่ไม่เข้าไปขอจากรู้ก่อนเพราะเกรงใจมัน เขาเคย... ครั้งหนึ่ง ขอความช่วยเหลือจากอามแล้วโดนมันตวาดใส่ยกใหญ่ บอกตามตรงว่าเซ็ด จะขอลองงานอะไรต้องดูอารมณ์มันด้วย

ตองตัดสินใจเก็บปีกเอสี่หนักแผ่นดินลงในกระเป๋านักเรียนแล้วรูดซิปปิด เขาลุกขึ้น คิดออกแล้วว่าจะทำอย่างไรจะว่าหน้าด้านมันก็ต้องด้านถ้าอยากมีงานส่ง

เด็กหนุ่มเดินไปหาคิตตี้ซึ่งกำลังเสียบหูฟังฟังเพลงไอดอลเกาหลีแล้วฮัมตามไปด้วย ตองเห็นแล้วหงุดหงิด ไม่ชอบ ไม่อยากเข้าใกล้กลุ่มของคิตตี้เลยแต่มันจำเป็น หมอนี้ก็ไม่ได้นั่งอยู่คนเดียวด้วยแต่นั่งกับคนในกลุ่มมันที่เดินคัพเวอร์...

“คิตตี้ ๆ”

สาบานได้ว่ากลั่นใจเรียกสุด ๆ ‘แม่งเอ๊ย ทำไมกูต้องมาทำอะไรอย่างนี้ด้วยวะ’ คิดแล้วหัวเสียจริง ๆ

มือเรียวบางของคิตตี้ยกขึ้นดึงหูฟังออก ตองสังเกตเห็นม่านตาของฝ่ายนั้นขยายขึ้นนิดหน่อยตอนเขาเข้ามา

“???”

คิตตี้ไม่เอ่ยถามแต่ทำสีหน้าเป็นคำถาม ตอนนั้นเองที่ตองมองสำรวจใบหน้าของเพื่อนร่วมห้องใกล้ ๆ... ไล่มาถึงแขนเรียวที่ยกขึ้นเมื่อกี้ตอนเจ้าตัวเอาหูฟังออก ทุกองค์ประกอบล้วนต่างจากเขาเพราะคิตตี้ผิวพรรณดีมาก ชาว... แล้วก็ไม่ได้

เขาวงกตแห่งใจ | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

กระด้ากระด้าง หน้าก็ไม่เป็นสี ตัวก็สูงกว่าหุ่นก็ดีดีกว่า ต้องรู้สึก
ตนเองหมองไปเลย

“ถ้าคิดดีลือกงานซ่อมของรุ่งเสร็จแล้ว เราขอออกต่อเลย
นะ”

ต้องเรียกแทนตนเองว่า ‘เรา’ ตอนพูดกับคิดดี เป็นการ
สร้างระยะห่างอย่างแน่นหนา เพราะเขาไม่ชอบฝ่ายนั้น ตามปกติ
พูดกับคนในห้องสนิทก็ ภู ขำ ไม่สนิทก็ ฉัน

...‘เรา’ ก็เพิ่งพูดนี่แหละ...

“ได้ ๆ”

คิดดีพยักหน้ารับและเอาหูฟังขึ้นมาเสียบเข้ารูหูใหม่อีก
รอบจากนั้นก็ก้มหน้าก้มตาทำเหมือนตองไม่ได้ยินอยู่ตรงนั้นอีก
ต่อไป

‘อะไรกันวะ คนไม่สนิทแมงก็ไม่สนิทจริง ๆ สินะเนี่ย’ ยิ่ง
คิดยิ่งเห็นท่าทีก็ยิ่งเป็นปฏิบัติ ใจของเขามันไม่เอาด้วยกับการ
ผูกมิตรกับคิดดี

ช่วงพักกลางวันคิดดีเอางานซ่อมของรุ่งมาให้เขาและเขา
ก็ลือกจนเสร็จถึงได้เอางานไปคืนให้เจ้าของ

รุ่งซักสีหน้านิดหน่อยประมาณว่า ‘ทำไมไม่ซ่อมก่อน’ แต่ก็
ไม่ได้บ่นอะไรคงซี้เกียดต่อความยาวสาวความยืดผิดใจกับคนใน
กลุ่ม

เขาวงกตแห่งใจ | กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

ไม่กี่เดือนต่อมาหลังจากนั้น ตองได้ค้นพบความน่าสนใจ
บางอย่างในเว็บบอร์ดโรงเรียน

“เซี่ยเซี่ยใครกันนะ”

สายตาของเขาหยุดกึกตอนอ่านหัวข้อกระทู้ระดับ ม.3 ไม่
คิดว่าอยู่ดี ๆ ตนเองจะกลายเป็นคนดังมีคนพูดถึง ทั้งที่ตลอดมาก็
แทบเป็นคนที่ไร้ตัวตนสำหรับเพื่อนในห้อง

‘พีตอง 3/7’

เขาคlickเข้าไปอ่านโดยไว หวังว่าจะเป็นเรื่องดี ๆ

...ซึ่งมันก็เป็นเรื่อง ‘ดี ๆ’ แต่เขากลับไม่รู้สึกลึกลับดีเพราะ
ใจความในนั้นคือการที่ใครคนหนึ่งซึ่งเป็นรุ่นน้องกำลังมา
สารภาพรักกับเขา

ทำไมกูไม่ตั้งใจเลยวะ สงสัยไม่ถูกสเปกมั้ง ตองสันตริระ
ไปมา ที่จริงคือเขาไม่ได้สนใจเรื่องความรักอะไรตอนนี้ ชีวิตเขามี
เรื่องให้คิดในแต่ละวันมากพออยู่แล้วกับการเข้ากับเพื่อนไม่ได้ ใ
การที่มีรุ่นน้องมาชอบ คือ... มันก็น่ายินดีนะเพียงแต่อีกฝ่ายเป็น
ใคร ชื่อเสียงเรียงนามอะไร เขาก็ไม่รู้

ครั้นจะไม่ตอบอะไรก็ดูเยอหยิ่ง ตองจึงตัดสินใจพิมพ์
ตอบไป

เขาวงกตแห่งใจ | กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

‘ขอบคุณมากครับผม แต่พี่ยังไม่รู้เลยว่าน้องเป็นใครอยู่ห้องอะไรช่วยบอกได้ไหม หรือว่าง ๆ แวะมาเล่นที่ห้องพี่ 3/7 ก็ได้ห้องพี่มีคอม ครูให้เล่นได้ แต่ช่วยบอกพี่ก่อนนะจะได้จองไว้เพราะพี่ไม่ค่อยถูกกับคนในห้องเท่าไรทีเดียวเขาว่าเอา--’

ซึ่งหลังจากนั้นไม่กี่วันเมื่อเขาเข้าไปดูกระทู้ใหม่อีกครั้ง เด็กรุ่นน้องคนดังกล่าวก็มาตอบเชิง เชิน ๆ อาย ๆ และบอกปิดแน่นอนว่าตองไม่สนใจ เด็กจะจีบต่อหรือไม่อะไรก็ช่าง แต่ทว่า...

เขาเลื่อนเมาส์ลงไปอย่างไรเมื่อมีความคิดเห็นของอีกคนที่มาตอบ เนื้อความที่พิมพ์ ตองรู้สึกแปลกใจนิด ๆ ว่ามันเหมือนกับว่าคนที่ตอบข้อความนี้นั้นคือคนในห้องของเขาเอง

‘ตอง ที่ห้องนะไม่ได้มีใครว่าอะไรเลย ไม่มีใครคิดแบบนั้นเลยนะ--’ ตองรู้สึกหงุดหงิดอย่างบอกไม่ถูกแค่เริ่มอ่าน ‘แปลกดีนะที่เราอยู่ห้องเดียวกันแต่ไม่เคยคุยกันเลย ตอง ตลกดีเนอะว่าไหม?’

เซี่ยอะไรกันวะ !

เด็กหนุ่มนั่งฟังพนักงานไอ้คอม ปากพิมพ์บ้างบางอย่างแต่ไม่มีเสียงออกมา เขากำลังสงสัยข้อใจว่ามันคือใครคนที่พิมพ์คนที่เรียนห้องเดียวกันเขานั้นหรือ

ตองอ่านชื่อที่เจ้าตัวลงไว้ ktty_lovely

ฮะ ? ใครวะ

เขาวงกตแห่งใจ | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

เมื่อถึงวันจันทร์เข้ามาโรงเรียน ต้องคิดรีบเอาหัวข้อนี้ไปถามคนในกลุ่ม แต่ไม่ทันที่เขาจะต้องถามพวกมัน รุ่งก็เอ่ยปากขึ้นมาทันทีเมื่อพบเขา

“ตอง อ่านเจอในเว็บบอร์ดโรงเรียนยัง ?”

เขาพยักหน้า “อือ”

“คิดดีนี่เอาไปโพสต์”

“ฮะ ?”

“คิดดีเป็นคนไปเมนต์”

“...”

“เข้าใจปะเนี่ยที่กูพูด”

“...”

ที่จริงคือเขาเข้าใจทุกคำทุกประโยคที่รุ่งพูด แต่สมองเขาเหมือนอื่น ๆ งง ๆ เขาไม่เข้าใจตรงที่ว่า ‘**คิดดี** เป็นคนไปเมนต์’ นั้นเอง

พอถึงคาบบ่าย หลังพักทานข้าว เมื่อตองเจอหน้าคิดดี เขาก็รีบถาม ตองรู้ตัวเองว่าเสแสร้งเพียงใดที่ต้องเข้าไปพูดกับคิดดีทั้งที่เขาไม่เคยนี้ชอบเพื่อนคนนี้เลย ไม่ได้รู้สึกอวยกสนทนาด้วยแม้สักนิดถ้าไม่จำเป็น

เขาวงกตแห่งใจ | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

“คิดดีเป็นคนไปเมนต์ในเว็บบอร์ดโรงเรียนเทร่อ ที่มีคนตั้งกระทู้ถึงเรานะ ?”

คำถามของเขาได้รับคำตอบกลับมาเป็นความเงิบ คิดดีเพียงแต่ยิ้มแหย ๆ ที่ต้องมองว่ามันดูกระดาก ๆ แปลก ๆ

ฝายนั้นหลบตาเขา พึมพำแค่เบา ๆ ว่า “อือ”

ทำเอาเขาติดตามไม่ทันเลยว่า ทำไมคิดดีถึงสนใจเรื่องของเขาขนาดนั้นด้วย

บทที่ 3

ตองไม่ได้วางเป้าหมายว่าจะต่อ ม.4 ที่โรงเรียนแห่งนี้ เพราะฉะนั้นมันจะเป็นเขาคนเดียวที่แยกตัวออกไป ทว่า มันก็ไม่ได้มีใครยินดียินร้ายกับเรื่องนี้ก็มากนัก ตองเพิ่งรู้ซึ่งว่า มิตรภาพที่เขามีมันก็แค่สิ่งฉาบฉวย กลุ่มสี่คนของเขามันก็แค่กลุ่มสี่คน คบกันไปงั้น ๆ ไม่ได้สนิทกันขั้นสุดหรืออย่างน้อย... ก็เฉพาะตัวเขาคนเดียว

เมื่อเข้า ม.4 ตองไปเรียนที่อื่น ทั้งรัฐ ไบรท์ และอาม ต่างก็แยกย้ายกันไปคนละห้อง ต่างก็มีเพื่อนใหม่สังคมใหม่ ทุกสิ่งเปลี่ยนผันไปตามกาลเวลา

ตองไม่ได้สนใจกับเรื่องโรงเรียนเก่าอีกต่อไป ไม่ได้มีใครสนใจรำล้าเขามากกว่าสองคนในวันสุดท้ายเพราะเขาก็เหมือนใครตัวตนที่ไม่ค่อยมีคนคบอยู่แล้ว แค่เหตุผลที่ว่าตองไม่ชอบ ศิลปินเกาหลี แต่คนในห้องเกือบทุกคนชอบ ...ก็แค่นั้น

มุมมองที่แตกต่างของเขาโดนฝังกลบ มันมีเพียงแค่ตัวเขากับไบรท์ แต่ไบรท์มันก็หาใช่เพื่อนที่จริงจังนัก มันก็เหมือนนกสองหัว ไม่ก็กิ้งก่าเปลี่ยนสีแปรธาตุไปตามสถานการณ์ จึงเหลือแต่ตองเพียงลำพังในสุดท้าย

วันเวลาของตองผ่านไป จนวันหนึ่งเมื่อเขาต้องบังเอิญมาพบกับอดีตเพื่อนร่วมชั้น 3/7 อีกครั้งในโรงเรียนซึ่งเป็นสนามสอบ GAT/PAT ม.6

ตองซึ่งสอบเสร็จกำลังเดินไปตามทางเดินที่ทอดยาวเพื่อออกจากโรงเรียนสนามสอบ

สายตาของเขามองเห็น--กลุ่มเพื่อนโรงเรียนเก่า

สมองของตองตอนนั้นคิดเพียงแค่เดินผ่าน เขาไม่คิดทักและคนพวกนั้นก็คงไม่คิดทักเขา แต่แล้วเพื่อนคนหนึ่งในกลุ่มนั้นที่ยืนกันสามคนกลับทัก “ตองนี่!”

แต่นั้นเองที่โบกไม้โบกมือยิ้มให้ แม้ตองจะไม่สนิทกับแต่นัก แต่ก็รู้สึกอบอุ่นหัวใจอย่างน้อยก็ยังมีน้ำใจทัก

ตองพยักหน้าให้เต้และยิ้มมุมปาก ขณะสายตาสีดำกวาดไปมองเห็นคิดตี้...

เด็กหนุ่มเดินผ่านไป คิดตี้มองเขาเฉย สีหน้าของเจ้าตัวดูกระอักกระอ่วนพิกล ตองไม่เข้าใจว่าฝ่ายนั้นเป็นอะไร ทำไมต้องทำหน้าแปลก ๆ ใส่เขาทุกครั้งมาตั้งแต่เรียน ม.1

ร่างสันทัดของตองซึ่งกำลังเติบโตสู่วัยผู้ใหญ่ก้าวขาฉับผ่านไป เขาไม่แม้แต่จะหันหลังกลับไปมองอีก

...อันที่จริงก่อนหน้านั้น... ตองได้เจอกับคิดตี้มาแล้วครึ่งหนึ่ง

เขาวงกตแห่งใจ | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

เมื่อขึ้นชั้น ม.6 เขาก็ถูกแม่มบังคับให้ไปเรียนพิเศษ
แน่นอนว่าเขาต้องไปติวที่พญาไทอย่างเสียไม่ได้ เขาไม่
อาจคัดค้านแม่จึงต้องว่าไงว่ากัน

วันเสาร์หนึ่งขณะที่เขารอรถไฟฟ้า BTS
ตองยืนแข็ง ๆ ที่ชานชาลา เพราะสมองมัวแต่หมกมุ่นกับ
วันหยุด เขาโคตรต้องการวันหยุดแต่มันเป็นไปไม่ได้ในเมื่อคุณ
ต้องเรียนพิเศษ

สายตาของเขากวาดมองไปที่ผู้คนเรื่อยเปื่อย มันหยุดก็
ตอนที่เขามองไปเห็นคนคุ้นเคยที่ชื่อคิตตี้ยืนอยู่ตรงนั้นและฝ่าย
นั้นก็หันมองมาที่เขาเช่นกัน

“เวรกรรมอะไรวะเนี่ย”

เขาพิมพ์ เพราะไม่ชอบคิตตี้เลย จากใจจริง ไม่ชอบและ
ไม่เคยชอบ ไม่อยากเจอ

พอรถไฟฟ้ามา ตองซึ่งยืนรอตรงชานชาลาที่ตรงกับตู้แรก
รีบขึ้นไป เขารีบหาที่นั่งคิดว่าคิตตี้ยืนอยู่ไกลก็คงนั่งตู้แถวนั้นแต่
ไม่เลย เมื่อร่างที่สูงกว่าเขานิดหน่อยเดินเข้ามาตู้แรกที่เขานั่ง เดิน
ผ่านหน้าเขาและมองเขา ซึ่งเขาก็มองฝ่ายนั้น จ้องตรง ๆ แบบใช้
สายตาไล่ให้ออกไปไกล ๆ เพราะความไม่ชอบเป็นทุนเดิมตั้งแต่
สมัยเรียน คิตตี้เดินไปนั่งฝั่งตรงข้ามกับเขาเยื้องไปหลายที่นั่ง
หน่อย

เขาวงกตแห่งใจ | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

ตอวยังคงจ้อง รู้สึกเกลียดมาก ๆ ว่าทำไมต้องอุตสาห์
เดินตามมาตุ้แรก เขามองแบบนี้แล้วยังไม่รู้ตัวอีกหรือว่าเขาไม่ได้
ยินดีกับการพบเพื่อนเก่าซึ่งก็คือตัวของหมอนั่นเลย

คิดตี๋มองหน้าเขาด้วยแววตา... กลัว ๆ

แล้วก็หลบตาไป นั่งอยู่ตรงนั้นขณะที่ตอวยได้แต่เช่นเขี้ยว
เคี้ยวฟันในใจ ไม่เข้าใจในท่าที่

ตอวยลงที่สถานีพญาไท เขากำลังมุ่งหน้าไปยังอาคาร
วรรณสรณ์เหมือนเช่นทุกครั้ง เขาลงจากรถไฟฟ้าเดินมาตามทาง
ของสถานี ซ้ำมถนน โดยหันไปมองข้างหลังท่ามกลางผู้คน
มากมาย คิดในใจว่าคิดตี๋คงไม่ตามมาหรอก คงไม่เรียนที่นี่หรอก
(?)

แต่ว่าไม่ ! ฝ่ายนั้นตามเขามา ตอวยรู้ว่าใครก็มาเรียน
พิเศษที่นี่ได้แต่แปลกใจตรงทำไมตามมาทุกที่ในอาคาร

ตอวยหงุดหงิดมาก เขาหยิบมือถือขึ้นมา กดเบอร์ไปหาแม่
เพราะไม่รู้จะกดเบอร์ไปหาใครโดยพูดเสียงดัง ๆ ให้คนที่ตามมา
ได้ยิน

“แม่ วันนี้ผมไม่ไปเรียนแล้วได้ปะเสี่ยอารมณ์”

แน่นอนว่าเขาโดนแม่บ่นกลับมาแต่เขาก็ยังพูดต่อ ทั้งที่
จริง ๆ การเดินพูดโทรศัพท์ไม่ใช่นิสัยของตอวย

“ผมเจอเพื่อนโรงเรียนเก่าตอน ม.3 แม่่ง ผมเกลียดมัน
มากเลย เข้าใจปะ เวลาเจอคนที่เกลียดอ่ะ แล้วมันยังตามผมมา
ทำไมไม่รู้ เนี่ย ๆ อยู่ข้างหลังเนี่ย ้อ้ย”

พูดเป็นชุด ดัง ๆ หวังให้อีกฝ่ายเลิกตามเสี่ยที

คิดดีเดินตามเขามาแทบจะติด ๆ ขึ้นบันไดเลื่อน ตามมา
โดยมีคนอื่นคันแค้นคนเดียวบันไดชั้นเดียว ตองหันไปมองก็ยังไม่
เลิกตาม เขาเดินไปตรงห้องน้ำก็ตาม เดินไปตรงที่นั่งว่างของแต่
ละชั้นก็ตาม

แต่ตองก็ไม่ได้หยุดอยู่กับที่เฉย ๆ เขามุ่งหน้าต่อไปยังชั้น
ที่เขาต้องเรียนวันนี้โดยไม่หันไปสนใจฝ่ายนั้นอีกเขาก็พบว่าคิดดี
ไม่ตามมาแล้ว

ตองรู้สึกโล่งใจ แต่ใจหนึ่งก็รู้ว่าคิดดีคงจะเสียใจที่ได้ยิน
เขาพูดเช่นนั้น